

Arrest

nr. 129 193 van 11 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongelofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde en ongelofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Zo werpt verzoeker op dat hij op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat het ging om een interne strijd binnen de Awami League en aldus wel degelijk duidelijk de omstandigheden aangetoond heeft waarom er een aanslag was op Awami Khokon. Verzoeker gaat met zijn verweer echter volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat de aanslag geplaatst moet worden binnen het conflict tussen de Awami League en de BNP. Het louter volharden in één versie van de feiten heft de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten. Hetzelfde dient gezegd te worden over de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie aangaande de vaststelling dat verzoeker twee verschillende namen gaf van zijn advocaat. Zo houdt verzoeker voor één advocaat te hebben gehad, met name H.M., terwijl hij tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal ook sprak over ene G.S.. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo voldoet de door verzoeker neergelegde gecertificeerde kopie van de complaint niet aan de vereiste vormvereisten. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Bangladesh documenten veelvuldig worden vervalst of via corruptie verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van de moordzaak.

Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en tegenstrijdige verklaringen, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het relaas is ongelofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

vreemdelingenwet), noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 juli 2014, voert verzoekende partij vooreerst aan dat de huidige toestand in haar land van herkomst ernstig is. Zij is het niet eens met de bestreden beslissing waar de ongeloofwaardigheid van haar relaas wordt vastgesteld op grond van niet essentiële elementen van haar relaas. Verzoekende partij licht toe dat er wel degelijk twee advocaten waren en zij maar naar één advocaat ging, namelijk deze die het dichtste bij te bereiken was, maar dit element is in ieder geval geen essentieel element van haar relaas. Voorts wijst zij er op dat er ook een tegenstrijdigheid wordt afgeleid die er eigenlijk geen is: verzoekende partij licht toe dat in beide versies, namelijk deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, duidelijk wordt gesteld dat het een intern conflict betreft en dat er aldus geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Voorts is zij het niet eens met het feit dat de geboorteakte niet wordt aangenomen met als argumentatie dat de meeste documenten uit Bangladesh vals zijn. Deze van haar zijn niet vals en het feit dat een datum of een handtekening ontbreekt doet daar geen afbreuk aan aangezien ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken soms fouten gebeuren of handtekeningen in twijfel worden getrokken.

Verzoekende partij haar algemene uitleg dat er wel degelijk twee advocaten waren en zij maar naar één advocaat ging, namelijk deze die het dichtste bij te bereiken was, doet niets af aan de vaststelling dat zij (tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal) twee verschillende namen opgaf voor haar advocaat, met name H.M. en G.S., terwijl ze vol- en voorhoudt slechts één advocaat te hebben gehad.

Met haar algemene argumentatie dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal duidelijk heeft gesteld dat het een intern conflict betreft en dat er aldus geen sprake is van een tegenstrijdigheid, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan en in tegen de pertinente vaststelling dat waar zij op het Commissariaat-generaal de aanslag op Khokon in een interne strijd binnen de Awami League plaatste, zij eerder geheel in strijd hiermee op de Dienst Vreemdelingen had verklaard dat die aanslag geplaatst moet worden binnen het conflict tussen de Awami League en de BNP. Haar stelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gesteld dat het een intern conflict betreft, komt aldus niet overeen met de verklaringen die zij er tijdens haar gehoor aflegde, en mist derhalve feitelijke grondslag.

Verzoekende partij haar kritiek op en betoog omtrent het feit dat haar geboorteakte niet wordt aangenomen met als argumentatie dat de meeste documenten uit Bangladesh vals zijn, mist eveneens feitelijke grondslag. Immers, in de beschikking wordt met geen woord gesproken over verzoekende partij haar geboorteakte, laat staan dat deze om welke reden dan ook wordt afgewezen.

Verzoekende partij oppert zeer algemeen dat haar documenten niet vals zijn, doch zij ontkracht, noch weerlegt de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt (vast)gesteld: *“Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo voldoet de door verzoeker neergelegde gecertificeerde kopie van de complaint niet aan de vereiste vormvereisten. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Bangladesh documenten veelvuldig worden vervalst of via corruptie verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van de moordzaak.”*

Verzoekende partij stelt dat de huidige toestand in haar land van herkomst ernstig is, doch zij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de ongeloofwaardigheid van haar relaas wordt vastgesteld op grond van niet essentiële elementen van haar relaas, zonder echter daadwerkelijke, concrete en correcte opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 juli 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS